

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 605

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 26 august 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 686 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 alin. (1) lit. f) și art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–3
Decizia nr. 787 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 613 ² din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 42 și art. 43 din Codul familiei	4–5
Decizia nr. 886 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969–970, art. 977, art. 981, art. 1429 alin. 1 și ale art. 1439 alin. 2 din Codul civil	6–7
Decizia nr. 890 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1169 din Codul civil, precum și ale art. 16 alin. (1), art. 32 alin. (2) și (3), art. 33 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	7–9
Decizia nr. 902 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), art. 108 ⁴ și art. 108 ⁵ din Codul de procedură civilă	9–11
Decizia nr. 970 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, 3, 4 și 4 ¹ , art. 172 alin. 1, 2 și 6 și art. 173 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală	11–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
842. — Hotărâre privind aprobarea participării României la Parteneriatul pentru muniții al Agenției NATO pentru Întreținere și Aprovizionare și a plății contribuției financiare a României la bugetul comun al acestui parteneriat	13
ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
569. — Decizie privind sancționarea Societății Comerciale „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 686

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 alin. (1) lit. f) și art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 alin. (1) și art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Teodor-Ciprian Roman în Dosarul nr. 4.911/245/2010 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.911/245/2010, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 alin. (1) și art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Teodor-Ciprian Roman cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 71 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 275/2006 înfrânge dispozițiile constituționale privind interzicerea torturii și a tratamentelor inumane ori degradante, viața intimă, familială și privată, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât persoana condamnată căreia i se aplică sancțiunea disciplinară a izolării nu poate primi vizita familiei și se află în imposibilitate de a munci pentru a procura cele necesare corespondenței, fiind astfel supusă unui tratament inuman, care nu poate fi justificat din rațiuni de securitate. De asemenea, consideră că art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006 încalcă dreptul la apărare, deoarece, pe de o parte, procedura desfășurată în fața judecătorului delegat nu prezintă toate garanțiile specifice procesului penal, astfel că asistența juridică a persoanei

condamnate are caracter facultativ, și nu obligatoriu, iar ascultarea martorilor propuși de condamnat este lăsată la aprecierea judecătorului delegat, iar, pe de altă parte, persoana condamnată sancționată disciplinar este lipsită de dreptul de a ataca hotărârea instanței de judecată.

Judecătoria Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 71 alin. (1) și art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește de fapt dispozițiile art. 71 alin. (1) lit. f) și art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor prevederi de lege. Art. 74 alin. (5) din Legea nr. 275/2006 a fost modificat, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, prin Legea nr. 83/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 19 mai 2010, cu menținerea însă a soluției legislative atacate. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 71 alin. (1) lit. f): „(1) *Sancțiunile care pot fi aplicate în cazul săvârșirii abaterilor disciplinare sunt: [...] f) izolarea pentru maximum 10 zile.*”;

— Art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8): „(2) *Persoana condamnată este ascultată la locul de deținere, în mod obligatoriu, la judecarea plângerii.*

(3) *Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane, în vederea aflării adevărului.*

[...] (5) *Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată și administrația penitenciarului pot introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii.*

[...] (8) *Hotărârea judecătorei este definitivă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 22 alin. (2) privind interzicerea torturii și a tratamentelor inumane ori degradante, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 26 privind viața intimă, familială și privată și ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 3 referitoare la interzicerea torturii și ale art. 6 pct. 3 lit. c) privind dreptul la apărare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 71 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 26 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.035 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 28 noiembrie 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, reținând că dispozițiile de lege criticate reglementează o serie de sancțiuni disciplinare în cazul săvârșirii unor abateri de către persoanele condamnate și nu sunt de natură să aducă atingere, în vreun mod, prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. De altfel, legiuitorul a prevăzut, chiar în cuprinsul art. 71 din Legea nr. 275/2006, o serie de garanții pentru persoana sancționată disciplinar, alin. (3) al acestui articol stabilind că „*aplicarea sancțiunilor disciplinare nu poate îngreuna dreptul la apărare, dreptul de petiționare, dreptul la corespondență, dreptul la asistență medicală, dreptul la hrană, dreptul la lumină și dreptul la plimbarea zilnică*”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele arătate, prevederile art. 71 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 alin. (1) lit. f) și art. 74 alin. (2), (3), (5) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Teodor-Ciprian Roman în Dosarul nr. 4.911/245/2010 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, aceste prevederi sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu poate fi reținută.

De asemenea, Curtea s-a mai pronunțat și asupra dispozițiilor art. 74 din Legea nr. 275/2006 prin raportare la prevederile art. 24 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, a statuat că prevederile de lege criticate se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit deja existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinutului ori cu cea a inculpatului. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia din 23 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Pilla contra Italiei*, când a decis că, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. În plus, niciuna dintre prevederile contestate de autor nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Legea fundamentală. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că acesta este privat de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie.

În același sens sunt și Decizia nr. 827 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 25 octombrie 2007, și Decizia nr. 1.077 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 octombrie 2010.

Deoarece nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 787

din 16 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 613²
din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 42 și art. 43 din Codul familiei**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 613² din Codul de procedură civilă și ale art. 42 și art. 43 din Codul familiei, excepție ridicată de Gigi Lucian Asandei în Dosarul nr. 5.024/301/2010 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 133/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.024/301/2010, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 613² din Codul de procedură civilă și ale art. 42 și art. 43 din Codul familiei.** Excepția a fost ridicată de Gigi Lucian Asandei într-o cauză civilă având ca obiect încredințarea unui minor, pe calea ordonanței președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că părintele divorțat căruia nu i-a fost încredințat minorul va suferi o diminuare și o limitare a drepturilor sale cu privire la minor, având un statut legal inferior față de celălalt părinte, aspect ce contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție. De asemenea, consideră că sunt neconstituționale prevederile cuprinse în art. 42 și art. 43 din Codul familiei, conform cărora încredințarea este obligatorie în orice caz de desfacere a căsătoriei, iar încredințarea are drept efect diminuarea și limitarea drepturilor unuia dintre părinți. Autorul excepției invocă Decizia Curții Constituționale nr. 82/2003 și susține că, deși instanța de contencios constituțional a statuat că obligativitatea încredințării minorului către unul dintre părinți este benefică minorului, în opinia sa, „efectele instituției încredințării cu privire la drepturile părinților față de copiii lor sunt neconstituționale”. Apreciază că, prin prevederile art. 613² din Codul de procedură civilă, legiuitorul creează premisele restrângerii temporare a drepturilor unui părinte, care urmează a se efectua conform mecanismului procedural al ordonanței președințiale, fără cercetarea fondului.

În final, autorul excepției este nemulțumit de modul de redactare a textelor de lege criticate din Codul familiei, efectuând o analiză comparativă cu alte texte legale din același domeniu de reglementare, respectiv cu prevederile art. 103 din Codul familiei și cu cele ale art. 31 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

Judecătoria Sectorului 3 București apreciază că prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16, 26 și 53.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 613² din Codul de procedură civilă și ale art. 42 și art. 43 din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei, care au următorul conținut:

— Art. 613² din Codul de procedură civilă: *„Instanța poate lua, pe tot timpul procesului, prin ordonanță președințială, măsuri vremelnice cu privire la încredințarea copiilor minori, la obligația de întreținere, la alocația pentru copii și la folosirea locuinței.”;*

— Art. 42 din Codul familiei: *„Instanța judecătorească va hotărî, o dată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelară și, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea îi va asculta, dacă au împlinit vârsta de zece ani, va hotărî, pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei.*

Pentru motive temeinice, copiii pot fi încredințați unor rude, ori unor alte persoane, cu consimțământul acestora, sau unor instituții de ocrotire.

Totodată, instanța judecătorească va stabili contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățătură și pregătire profesională a copiilor.

Învoiala părinților privitoare la încredințarea copiilor și la contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățătură și pregătire profesională a acestora va produce efecte numai dacă a fost încuviințată de instanța judecătorească.”;

— Art. 43 din Codul familiei: *„Părintele divorțat, căruia i s-a încredințat copilul, exercită cu privire la acesta drepturile părintești.*

Când copilul a fost încredințat unei alte persoane sau unei instituții de ocrotire, instanța judecătorească va stabili care dintre

părinți va exercita dreptul de a-i administra bunurile și de a-l reprezenta sau de a-i încuviința actele. Persoana sau instituția de ocrotire socială căreia i s-a încredințat copilul va avea față de acesta numai drepturile și îndatoririle ce revin părinților privitor la persoana copilului. Dispozițiile art. 108 se aplică prin asemănare.

Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională”.

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 26 alin. (1) referitoare la viața intimă, familială și privată, precum și celor ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași motive de neconstituționalitate formulate și în prezenta cauză.

În acest sens, sunt Decizia nr. 305/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 10 aprilie 2009, Decizia nr. 594/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, sau Decizia nr. 133/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 13 mai 2009, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 613² din Codul de procedură civilă și cele ale art. 42 și art. 43 din Codul familiei sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 305/2009, Curtea a statuat că prevederile art. 613² din Codul de procedură civilă instituie o procedură specială, prin care se pot dispune unele măsuri cu caracter vremelnic, a căror urgență este justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau interese legitime. Prin urmare, se creează posibilitatea pentru cel vătămat într-un drept legitim ca, în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să se adreseze justiției în cazuri grabnice, pentru păstrarea dreptului care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări. Așadar, Curtea a constatat că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica de neconstituționalitate cu un atare obiect nu este întemeiată.

Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 42 și art. 43 din Codul familiei, prin Decizia nr. 594/2009, Curtea a statuat că, deși nu există o cerere expresă a soților în

acest sens, instanța judecătorească este obligată să se pronunțe prin hotărârea de divorț și asupra încredințării copiilor minori, pentru a se evita introducerea ulterioară a unei noi acțiuni, ceea ce nu ar fi în interesul copiilor minori, care nu pot fi lăsați fără îngrijire și întreținere. Totodată, contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățătura și pregătire profesională a copiilor se stabilește prin hotărârea de divorț, chiar dacă părțile nu au făcut cerere în acest sens, practica judiciară recentă fiind în sensul că instanța se va pronunța din oficiu asupra pensiei de întreținere cu începere de la data introducerii acțiunii de divorț.

Prin Decizia nr. 133/2009, Curtea a reținut că desfacerea căsătoriei prin divorț și, implicit, separarea părinților duc, evident, la modificarea modului de exercitare a drepturilor și îndatoririlor părintești față de copil.

Diferențierile sunt determinate de separarea părinților și de imposibilitatea obiectivă de menținere și după desfacerea căsătoriei a acelorași modalități de exercitare a drepturilor și îndatoririlor părintești.

Așadar, textele de lege criticate reglementează aspecte privind încredințarea copilului, contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățătura și pregătire profesională, aspecte ce sunt stabilite de către instanța de judecată, precum și posibilitatea desfacerii căsătoriei prin divorț când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, față de modalitatea de deducere a neconstituționalității prevederilor din Codul familiei, prin efectuarea unei analize comparative cu alte texte legale din același domeniu de reglementare, respectiv cu prevederile art. 103 din Codul familiei și cu cele ale art. 31 din Legea nr. 272/2004, Curtea reține că, așa cum s-a pronunțat în mod constant în jurisprudența sa, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelu text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 613² din Codul de procedură civilă și ale art. 42 și art. 43 din Codul familiei, excepție ridicată de Gigi Lucian Asandei în Dosarul nr. 5.024/301/2010 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 886

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969—970, art. 977, art. 981, art. 1429 alin. 1 și ale art. 1439 alin. 2 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 969—970, art. 977, art. 981, art. 1429 alin. 1 și ale art. 1439 alin. 2 din Codul civil, excepție ridicată de Costel Calistru și Doru Muntianu în Dosarul nr. 181/193/2010 al Judecătoriei Botoșani și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3650D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Dumitru Dănuț Harabagiu a depus la dosar note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

În acest sens, invocă jurisprudența aplicabilă în materie a Curții Constituționale, precum și aspectele de fapt ce țin de modalitatea de interpretare și aplicare a legii de către instanța de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 181/193/2010, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969—970, art. 977, art. 981, art. 1429 alin. 1 și ale art. 1439 alin. 2 din Codul civil**, excepție ridicată de Costel Calistru și Doru Muntianu într-o cauză având ca obiect rezilierea unui contract de închiriere și, respectiv, daune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate ignoră faptul că, din cauza unor circumstanțe survenite, „contractul poate fi afectat de impreviziune ceea ce excedează în mod vădit sfera riscului normal al contractului”. În acest context, apreciază că prin reglementarea legală criticată se dă „prevalență absolută principiului forței obligatorii a contractului și celui al suportării riscului contractului încălcând, în circumstanțele excepționale și imprevizibile, ce nu sunt generate de voința sau de conduita părților, dispozițiile constituționale invocate”. În acest context, apreciază că textele de lege criticate sunt neconstituționale, „în măsura în care sunt interpretate, în sensul că interzic judecătorului să dispună, prin hotărârea sa, adaptarea contractului, atunci când executarea acestuia devine excesiv de oneroasă pentru una dintre părți, din cauza schimbării imprevizibile și de neînlăturat a împrejurărilor avute în vedere la momentul contractării”.

Judecătoria Botoșani apreciază că prevederile criticate „apar” ca fiind constituționale, deoarece, în principiu, problema pusă în discuție nu antamează încălcarea unor principii constituționale, ci, mai degrabă, privește modalitatea de apreciere a probelor de către judecător și de aplicare a dispozițiilor legale criticate la situația concretă dedusă judecății.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale, ținând cont de faptul că „ele consacra principii importante ale dreptului civil român, și anume principiul forței obligatorii a convențiilor civile *«pacta sunt servanda»* și principiul executării cu bună-credință a convențiilor, precum și principalele reguli de interpretare a clauzelor unui act juridic civil, fără ca prin aceasta să se aducă atingere egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, dreptului de proprietate privată, exercitării drepturilor și libertăților sau economiei de piață. Încheierea unei convenții fiind guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă, conform unei cauze morale și licite. Convenția, astfel încheiată, se impune părților întocmai ca legea, având caracter obligatoriu și nu facultativ”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 969, art. 970—977, art. 981, art. 1429 alin. 1 și ale art. 1439 alin. 2 din Codul civil, publicat în Broșura din 1 ianuarie 1997.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților, precum și celor ale art. 135 privind economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele invocate de autorii acesteia vizează probleme de interpretare și aplicare a reglementării criticate la litigiul concret dedus judecății, ceea ce intră în competența de soluționare a instanțelor judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional.

De altfel, asupra unora din prevederile de lege criticate, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.111 din

23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 30 noiembrie 2010, Decizia nr. 963 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 25 august 2010, și Decizia nr. 1.178 din

13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 23 ianuarie 2008, statuând că prevederile art. 969, art. 970 și ale art. 977 din Codul civil nu contravin dispozițiilor Legii fundamentale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969—970, art. 977, art. 981, art. 1429 alin. 1 și ale art. 1439 alin. 2 din Codul civil, excepție ridicată de Costel Calistru și Doru Muntianu în Dosarul nr. 181/193/2010 al Judecătoriai Botoșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 890

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1169 din Codul civil, precum și ale art. 16 alin. (1), art. 32 alin. (2) și (3), art. 33 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.169 din Codul civil, precum și ale art. 16 alin. (1), art. 32 alin. (2) și (3), art. 33 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ion Miron în Dosarul nr. 33.650/212/2009 al Judecătoriai Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.674D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 33.650/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.169 din Codul civil, precum și ale art. 16 alin. (1), art. 32 alin. (2) și (3), art. 33 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Ion Miron într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale și încalcă dreptul la un proces echitabil în măsura în care, prin conținutul acestora, precum și prin interpretarea și aplicarea lor, se creează o prezumție de legalitate a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, sarcina probei în cadrul plângerii contravenționale revenind contravenientului. În acest sens, apreciază ca fiind contrară normelor constituționale invocate obligativitatea contravenientului de a-și proba nevinovăția în cadrul procedurii plângerii contravenționale, fără ca vreun text de lege să oblige organul constatatator să facă dovada celor înscrise în procesul-verbal de constatare a contravenției. Așa fiind, consideră că organul constatatator are o poziție privilegiată, pe când contravenientul este supus unei adevărate *probatio diabolica*, fiind pus în situația de a fi nevoit a proba fapte negative (de exemplu, nu a fost prezent la locul săvârșirii faptei, nu a pătruns în intersecție pe culoarea roșie a semaforului etc.).

Judecătoria Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest

sens, arată că textele de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1169 din Codul civil, precum și cele ale art. 16 alin. (1), art. 32 alin. (2) și (3), art. 33 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 1.169 din Codul civil: „*Cel ce face o propunere înaintea judecătii trebuie să o dovedească.*”;

— Art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „*Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*”;

— Art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(2) *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”

(3) *Plângerea suspendă executarea. Plângerea persoanelor prevăzute la art. 31 alin. (2) suspendă executarea numai în ceea ce privește despăgubirea sau, după caz, măsura confiscării.*”;

— Art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(1) *Judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei.*”

(2) *În cazul în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație, judecătoria va cita și societatea de asigurări menționată în procesul-verbal de constatare a contravenției.*”;

— Art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat,*

administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.”

(2) *Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme constituționale și având o motivare similară.

În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 56/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 14 februarie 2008, și Decizia nr. 531/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 11 iulie 2008, referitoare la art. 1169 din Codul civil, precum și Decizia nr. 363/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 12 mai 2011, sau Decizia nr. 421/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 25 mai 2011, privind textele criticate din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, decizii prin care Curtea a statuat că acestea nu contravin art. 21 și art. 24 din Constituție.

Astfel, prin deciziile menționate, Curtea a statuat că prevederile art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu instituie privilegii sau discriminări, deoarece atât conținutul procesului-verbal de contravenție, cât și condițiile de întocmire a acestuia sunt reglementate fără nicio discriminare pentru toate persoanele care au săvârșit contravenții.

Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, îl ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, stabilind sancțiunea, despăgubirile și, dacă este cazul, măsura confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie.

De asemenea, pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, atât la instanța de fond, cât și în recurs, contravenientul poate să își exercite fără nicio restricție dreptul la apărare. Din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Astfel, potrivit jurisprudenței sale aplicabile în materie, concretizate în mai multe decizii, precum Decizia nr. 1.096/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului.

Instanțele de judecată trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția pronunțată de Curte, cât și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1169 din Codul civil, precum și ale art. 16 alin. (1), art. 32 alin. (2) și (3), art. 33 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ion Miron în Dosarul nr. 33.650/212/2009 al Judecătorei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 902

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihai Micu, Vasila Micu și Anca Antoaneta Micu în Dosarul nr. 10.539/4/2008 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

La apelul nominal răspund autorii Vasila Micu și Anca Antoaneta Micu, lipsind celălalt autor al excepției și partea Mazneh Hiwa, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă doamna Alexandra Gotea, traducător autorizat de limba persană.

Magistratul-asistent informează plenul că la dosar autorii excepției au depus mai multe înscrisuri, precum și concluzii scrise cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Autorii prezenți formulează cerere de amânare a cauzei, apreciind că procedura de citare nu este legal îndeplinită,

întrucât partea Mazneh Hiwa ar fi trebuit citată la domiciliul din Iran.

Magistratul-asistent învederează plenului că citarea s-a făcut în conformitate cu citativul comunicat de instanța care a sesizat Curtea Constituțională.

Reprezentantul Ministerului Public se opune citării în Iran, apreciind că procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea constată că procedura de citare este legal îndeplinită, astfel încât respinge cererea de amânare.

Autorii prezenți solicită amânarea cauzei, motivând că paginile dosarului Curții nu sunt numerotate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare.

Curtea respinge cererea de amânare și acordă cuvântul pe fondul excepției.

Autorul Vasila Micu face referire la aspecte de fapt ce țin de soluționarea dosarului având ca obiect constatarea nulității actelor de donație pe care autorul Anca Antoaneta Micu le-a făcut acesteia și soțului său Mihai Micu. Aspectele învederate vizează, în principal, încălcarea dreptului de proprietate al autorilor excepției în privința bunurilor asupra cărora poartă litigiul menționat.

Autorul Anca Antoaneta Micu solicită admiterea excepției și arată că, la termenul din 14 decembrie 2010, în Dosarul nr. 10.539/4/2008 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, autorii au formulat cerere de recuzare a unui judecător care participase în complet la 5 termene de judecată atunci când dosarul se afla pe rolul Tribunalului București. Deși s-a explicat

președintelui de complet că unul dintre judecători este incompatibil, s-a constituit totuși completul de judecată convocându-se și procurorul pentru judecarea cererii. În încheierea prin care completul a soluționat cererea de recuzare nu s-a motivat respingerea acesteia. În final, se arată că în cadrul procedurii de judecare a cererii de recuzare în camera de consiliu părțile nu sunt citate astfel încât acestea nu se pot apăra.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției și menținerea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.539/4/2008, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Mihai Micu, Vasila Micu și Anca Antoaneta Micu cu prilejul formulării unei cereri de reexaminare a unei amenzi judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 2, art. 5 [din eroare indicat drept art. 4], art. 6, art. 11, art. 16, art. 21, art. 22, art. 23, art. 24, art. 44, art. 46, art. 53, art. 56 și art. 57. În acest sens, autorii arată că încheierea prin care s-a soluționat cererea de recuzare și s-a dispus aplicarea amenzii s-a pronunțat în camera de consiliu, fără citarea părților și fără administrarea vreunei probe, astfel încât nu au avut posibilitatea de a formula apărări și de a-și dovedi buna-credință și nici de a dovedi reaua-credință a celeilalte părți. Autorii excepției fac referire pe larg la situația de fapt din dosar, solicitând, în final, „redeschiderea tuturor dosarelor penale și civile din România și Olanda, reabilitarea în toate hotărârile/sentiințele/deciziile din dosarele civile și penale din România, Olanda și Iran și repunerea în situația anterioară”.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, invocând în acest sens considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 1.280 din 8 octombrie 2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorilor excepției și ale procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b): „Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea

sanționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:

1. cu amendă judiciară de la 50 lei la 700 de lei: [...]

b) formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;”;

— Art. 108⁴: „Amenda și despăgubirea se stabilesc prin încheiere executorie, care se comunică celui obligat, dacă măsura a fost luată în lipsa acestuia.”,

— Art. 108⁵: „Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.

Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 2 referitoare la suveranitate, art. 5 privind cetățenia [din eroare indicat drept art. 4], art. 6 privind dreptul la identitate, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 46 privind dreptul la moștenire, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 privind contribuții financiare și art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate au mai fost examinate din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării deciziilor nr. 231 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 1 aprilie 2009, nr. 547 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 noiembrie 2005, și nr. 1.280 din 8 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), ale art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă.

Curtea a reținut că textele de lege criticate prevăd doar posibilitatea aplicării unor amenzi judiciare, în cazul exercitării cu rea-credință a unor drepturi procesuale, ceea ce corespunde exigențelor art. 57 din Constituție, care instituie îndatorirea fundamentală a cetățenilor de a exercita drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți.

De asemenea, textele criticate nu cuprind prevederi de natură să aducă atingere dreptului de acces la justiție și dreptului la apărare. Dimpotrivă, dispozițiile art. 108⁵ din Codul de procedură civilă prevăd că persoana obligată la amendă sau despăgubire poate face cerere de reexaminare, prin care solicită, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi de natură să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea observă că excepția de neconstituționalitate este nemotivată prin raportare la celelalte texte din Legea fundamentală invocate în susținerea acesteia. În mod constant, Curtea, în jurisprudență sa, de exemplu prin Decizia nr. 804 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 24 iunie 2009 a statuat că simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihai Micu, Vasila Micu și Anca Antoaneta Micu în Dosarul nr. 10.539/4/2008 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 970

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, 3, 4 și 41, art. 172 alin. 1, 2 și 6 și art. 173 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, 3, 4 și 41, art. 172 alin. 1, 2 și 6 și art. 173 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Constantin, Dănuț Crăciun și Alin-Marian Ghețau în Dosarul nr. 42.286/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, excepție care face obiectul Dosarului nr. 3.863 D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 42.286/3/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, 3, 4 și 41, art. 172 alin. 1, 2 și 6 și art. 173 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin Ion, Dănuț Crăciun și Alin-Marian Ghețau într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia critică „modul de asigurare a exercitării dreptului la apărare”, deoarece „nu este suficientă declararea respectării

sale, ci este necesară respectarea sa obligatorie de toate părțile implicate în proces”. Astfel, prin dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, „toate celelalte categorii de învinuți sau inculpați [cu excepția celor de la alin. 3] sunt exceptate de la asistența juridică obligatorie, ceea ce reprezintă o împiedicare a exercitării dreptului la apărare și o discriminare”. Cât privește alin. 3 al aceluiași articol, se susține că asigură doar în cursul judecății asistența juridică obligatorie, aceasta lipsind pe parcursul cercetării penale. Cu privire la alin. 41 al art. 171 din Codul de procedură penală se susține că aduce atingere dreptului la apărare prin impunerea unui apărător din oficiu care, în cauze complexe, nu poate să efectueze decât o apărare formală. Referitor la alin. 1 al art. 172 din Codul de procedură penală se susține că aduce atingere dreptului la apărare „prin faptul că lipsa apărătorului, indiferent de motiv, nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală fără apărător”, iar, cu privire la dispozițiile alin. 2 al aceluiași articol, se susține că sunt discriminatorii, aplicarea lor fiind limitată doar la cazurile în care asistența juridică este obligatorie, în loc să se dispună ca ascultarea oricărui învinuit sau inculpat să se facă doar în prezența apărătorului. Cât privește dispozițiile alin. 6 al art. 172 se arată că sunt discriminatorii, pentru că doar în cazurile în care asistența juridică este obligatorie sau învinuții ori inculpații sunt arestați sau reținuți procurorul este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore. În toate celelalte cazuri, procurorul nu este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore. Referitor la art. 173 din Codul de procedură penală se consideră că instituie o discriminare și încalcă dreptul la apărare, apreciindu-se că pentru ca acest drept să nu fie asigurat doar formal ar fi necesar ca organul de urmărire penală să asigure prezența apărătorului la efectuarea oricărui act de urmărire penală.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece normele criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 171 alin. 2, 3, 4 și 4¹, art. 172 alin. 1, 2 și 6 și art. 173 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 171 alin. 2, 3, 4 și 4¹: „*Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.*

În cursul judecății, asistența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.

Când asistența juridică este obligatorie, dacă învinuitul sau inculpatul nu și-a ales un apărător, se iau măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu.

Când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales nu se prezintă nejustificat la data stabilită pentru efectuarea unui act de urmărire penală sau la termenul de judecată fixat și nici nu asigură substituția, pleacă sau refuză să efectueze apărarea, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordându-i timpul necesar pentru pregătirea apărării. În cursul judecății, după începerea dezbaterilor, când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales lipsește, nejustificat, la termenul de judecată și nu asigură substituția, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordând un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.”;

— Art. 172 alin. 1, 2 și 6: „*În cursul urmăririi penale, apărătorul învinuitului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoștințat de data și ora efectuării actului. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, internet sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.*

Când asistența juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezența apărătorului la ascultarea învinuitului sau inculpatului.

[...] Apărătorul are dreptul de a se plânga, potrivit art. 275, dacă cererile sale nu au fost acceptate; în situațiile prevăzute în alin. 2 și 4, procurorul este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore.”;

— Art. 173 alin. 1 și 3: „*Apărătorul părții vătămate, al părții civile și al părții responsabile civilmente are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii.*

[...] Când organul judiciar apreciază că din anumite motive partea vătămată, partea civilă sau partea responsabilă civilmente nu și-ar putea face singură apărarea, dispune din

oficiu sau la cerere luarea măsurilor pentru desemnarea unui apărător.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, criticate în raport de aceleași prevederi constituționale și cu o motivare similară, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 18 aprilie 2000, Curtea a statuat că dreptul la apărare prevăzut în art. 24 din Constituție este pe deplin respectat de art. 171 din Codul de procedură penală, care, prin alin. 1, prevede dreptul învinuitului sau al inculpatului de a fi asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecății, organele judiciare fiind obligate să îi aducă la cunoștință acest drept. În anumite cazuri în care învinuitul sau inculpatul se află în situații deosebite, legea a prevăzut, în alin. 2 al art. 171 din Codul de procedură penală, cazurile de asistență juridică obligatorie, atât în faza urmăririi penale, cât și în faza judecății, iar în alin. 3, cazurile pentru faza judecății. Cu același prilej, Curtea a constatat că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care se consideră că este necesar. Întrucât Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie, Curtea a statuat că stabilirea cazurilor în care aceasta din urmă se impune constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Ca urmare, nu se poate susține că dispozițiile art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale numai pentru că nu prevăd că asistența juridică este obligatorie în toate cazurile. Totodată, prin Decizia nr. 533 din 13 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 31 octombrie 2005, Curtea a reținut că dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor. În cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a învinuitului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea învinuitului sau a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege.

Tot astfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat și asupra constituționalității dispozițiilor art. 171 alin. 4¹ din Codul de procedură penală statuând, de exemplu, prin Decizia nr. 332 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007, că „Dispoziția legală criticată este în concordanță cu textul constituțional al art. 24 alin. (2), potrivit căruia, «*în tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu*»”.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus amintite sunt valabile și în prezenta cauză.

Curtea nu poate reține nici criticile formulate cu privire la dispozițiile art. 172 alin. 1, 2, 6 și art. 173 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală. Reglementând, pe de o parte, dreptul apărătorului învinuitului sau inculpatului, respectiv al apărătorului părții vătămate, părții civile și al părții responsabile civilmente de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală, de a formula cereri și de a depune memorii, iar, pe de altă parte, obligația organului de urmărire penală de a asigura prezența apărătorului la ascultarea învinuitului sau a inculpatului în cazurile în care asistența juridică este obligatorie, respectiv

cazurile când organul judiciar dispune din oficiu sau la cerere luarea măsurilor pentru desemnarea unui apărător, aceste texte legale dau expresie deplină dreptului la apărare.

Asupra criticilor privind necesitatea reglementării obligației organului de urmărire penală de a asigura, în toate cazurile, prezența apărătorului la ascultarea învinutului sau inculpatului, susțineri care vizează, în esență, modificarea și completarea textelor de lege ce fac obiectul excepției, Curtea nu se poate pronunța întrucât nu intră în competența sa, astfel cum este aceasta stabilită de art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2, 3, 4 și 4¹, art. 172 alin. 1, 2 și 6 și art. 173 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Constantin, Dănuț Crăciun și Alin-Marian Ghețau în Dosarul nr. 42.286/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea participării României la Parteneriatul pentru muniții al Agenției NATO pentru Întreținere și Aprovizionare și a plății contribuției financiare a României la bugetul comun al acestui parteneriat

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 5 lit. f) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, precum și al Legii nr. 22/2004 pentru aderarea României la Tratatul Atlanticului de Nord, semnat la Washington la 4 aprilie 1949,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă participarea României la Parteneriatul pentru muniții al Agenției NATO pentru Întreținere și Aprovizionare (Ammunition Support Partnership — ASP).

Art. 2. — (1) Se aprobă plata contribuției financiare anuale a României la bugetul comun al Parteneriatului pentru muniții al Agenției NATO pentru Întreținere și Aprovizionare.

(2) Nivelul contribuției financiare anuale este exprimat în euro și se stabilește de către organismele NATO cu responsabilități în domeniu.

Art. 3. — Contravaloarea în lei a contribuției financiare a României prevăzută la art. 2 se asigură din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Apărării Naționale.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea

p. Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,
Constantin Claudiu Stafie,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind sancționarea Societății Comerciale „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare,

în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în extrasul ședinței din data de 26 iulie 2011, în cadrul căreia au fost analizate rezultatele controlului efectuat la Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L., cu sediul în municipiul București, str. General Constantin Budișteanu nr. 12—14, parter, ap. 6, biroul 1, sectorul 1, J40/16993/06.10.2008, CUI 24562790, RBK-544, reprezentată de domnul Josef Schindlegger, în calitate de administrator/director executiv, persoană semnificativă,

a constatat următoarele:

1. Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. nu a făcut dovada deținerii unui contract valabil de răspundere civilă profesională pentru perioada 13 august 2010—17 decembrie 2010 și pentru perioada cuprinsă între 18 martie 2011 până la data finalizării controlului.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 lit. c) și art. 7 lit. b) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.110/2004, cu modificările ulterioare, și art. 2 lit. c) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010.

Fapta constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

2. În cursul anului 2011, Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. a practicat sistemul de vânzare în rețea (Multi Level Marketing) pentru asigurările de viață.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 15 alin. (2) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L.:

a) nu a reflectat în evidențele contabile toate primele de asigurare încasate în numele asiguraților;

b) nu a respectat denumirea tuturor conturilor prevăzute în planul de conturi specific brokerilor de asigurare;

c) a utilizat unele conturi care nu figurează în planul de conturi specific domeniului brokerilor de asigurare;

d) nu a prezentat echipei de control bilanțele de verificare aferente perioadei iulie—noiembrie 2010 și ianuarie—mai 2011, solicitate prin Adresa înregistrată la societate cu numărul FN/9 iunie 2011.

Astfel au fost încălcate prevederile cap. III pct. 2 Planul de conturi pentru brokerii de asigurare și ale cap. VIII din Reglementările contabile conforme cu directivele europene specifice domeniului asigurărilor, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.129/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 alin. (5) lit. e) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

4. Nu a fost efectuată instruirea personalului propriu și a asistenților în brokeraj în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării actelor de terorism.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 7 alin. (1) și (2) din Normele privind prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării actelor de terorism prin intermediul pieței asigurărilor, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 24/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

5. Nu a fost desemnată o persoană din cadrul societății, cu responsabilități de supraveghere și punere în aplicare a sancțiunilor internaționale.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. f) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 9 alin. (1) și (2) din Normele privind procedura de supraveghere, în domeniul asigurărilor, a aplicării sancțiunilor internaționale, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 13/2009.

Fapta constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

6. Nu s-a făcut dovada furnizării tuturor informațiilor necesare clienților, pe hârtie ori pe alt suport durabil, înainte de încheierea contractelor de asigurare.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 33 alin. (3) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 și 9 din Normele privind informațiile pe care asigurătorii și intermediarii în asigurări trebuie să le furnizeze clienților, precum și alte elemente pe care trebuie să le cuprindă contractul de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 23/2009, cu completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), k) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

7. Nu a fost desemnată o persoană din cadrul societății, cu responsabilități privind arhiva, și nu a fost elaborat și transmis spre avizare la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor și la Arhivele Naționale — Nomenclatorul arhivistic.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 6 și 7 din Normele privind organizarea activității de arhivă la asigurători, reasigurători și intermediari în asigurări și/sau în reasigurări, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 4/2010.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

8. Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. nu a respectat prevederile cuprinse în Decizia Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 179 din 7 martie 2011.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și c) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

9. Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. a încheiat cu Societatea Comercială „KD LIFE Asigurări” — S.A. un contract de consultanță privind managementul vânzării de polițe de asigurare.

În baza acestui contract, Societatea Comercială „Insurance Consulting Solution & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. a încasat sume semnificative de la Societatea Comercială „KD LIFE Asigurări” — S.A., neprestând însă niciun fel de serviciu până la data efectuării controlului.

Obligațiile stabilite în sarcina Societății Comerciale „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. prin acest contract nu se încadrează în obiectul de activitate al brokerilor de asigurare.

10. Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. a încasat prime de asigurare pe care nu le-a decontat asigurătorilor.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării dreptului asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L., cu sediul în municipiul București, str. General Constantin Budișteanu nr. 12—14, parter, ap. 6, biroul 1, sectorul 1, J40/16993/06.10.2008, CUI 24562790, RBK-544, cu interzicerea temporară a exercitării activității, până la data îndeplinirii măsurilor stabilite la art. 2.

Art. 2. — În termen de 15 zile de la data primirii prezentei decizii, Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L., prin reprezentantul său legal, va duce la îndeplinire următoarele măsuri:

a) va achita societăților de asigurare toate sumele reprezentând prime de asigurare, despăgubiri aferente dosarelor de daună, precum și alte sume rezultate din contractele încheiate, inclusiv cele încasate de la Societatea Comercială „KD LIFE Asigurări” — S.A., pentru care nu a fost prestat niciun serviciu până la data finalizării controlului;

b) va transmite Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor documente din care să rezulte dovada încetării contractelor de intermediere încheiate cu societățile de asigurare și/sau reasigurare, a contractelor de mandat încheiate cu asistenții în brokeraj persoane fizice și dovada că societatea nu deține documente cu regim special nepredare asigurătorilor;

c) va transmite Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor balanțele de verificare aferente perioadelor iulie-noiembrie 2010 și ianuarie—mai 2011, din care să rezulte corecțiile necesare privind înregistrarea în evidențele societății a primelor de asigurare intermediare (încasări și plăți) prin intermediul contului 401 „Decontări cu asigurătorii și reasigurătorii privind primele intermediare”, care să respecte în totalitate prevederile din Reglementările contabile conforme cu directivele europene specifice domeniului asigurărilor, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.129/2005, cu modificările și completările ulterioare;

d) va transmite Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor documentul din care să rezulte achitarea amenzii stabilite la art. 1 din Decizia nr. 178 din 7 martie 2011.

Art. 3. — Pe toată perioada de interzicere a activității de broker de asigurare prevăzută la art. 1, brokerului de asigurare i se interzic desfășurarea activității de negociere și încheierea de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. are obligația să își notifice clienții, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurători, rămânând

direct răspunzătoare pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contracte, anterior publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Reluarea activității Societății Comerciale „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. se poate dispune prin decizie motivată a Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, în măsura în care vor fi îndeplinite toate cerințele pentru menținerea autorizației.

Art. 6. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială „Insurance Consulting & Solutions Broker de Asigurare” — S.R.L. poate face plângere la Curtea de Apel

București, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatorii, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 18 august 2011.

Nr. 569.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 525665